

זה הדתן

زوهديرك ZO HADEREKH

גיליון 43, 2 בנובמבר 2011

המחאה שבה לרחובות הערים

המאבק החברתי ההמוני נמשך, חרף ההסלמה המסוכנת בדרום ולמרות הדממה התקשורתית

ויקי וענונו, אם חד הורית לילדה בת 3 משכונת הקטמונים בירושלים, אמרה כי עלינו לקחת את גורלנו בידיים, כי אף אחד אחר לא יעשה זאת עבורנו. "כשאנחנו פולשים לבניינים, אומרים לנו שאנחנו עוברים על החוק", אמרה וענונו. "אבל תגידו לי, מי עובר על החוק, כשמדינת ישראל משאירה בניינים נטושים, בשעה שלאנשים אין קורת גג". סתיו שפיר אמרה שאנשים רבים מבינים רק מספרים, ולכן התחושה כשרואים אנשים רבים כל-כך ברחובות, היא מרוממת. יתרה מזאת, "עם שלם בחר בדרך הזו, ודורש שינוי", אמרה, והוסיפה כי "היחידים שלא מבינים את זה, הם אותם אנשים שצריכים ליישם את השינוי ויושבים בממשלה, אבל אנחנו נגרום להם להבין את זה".

צדק חברתי ושלום כרוכים זה בזה

ההפגנות שנערכו בסוף השבוע ברחבי הארץ, הוכיחו שהמחאה העממית והדמוקרטית שפרצה בקיץ, מסוגלת להוציא רבבות לרחובות הערים. המחאה חיה ובוועטת. יחד עם זאת, קיימת התחושה שהיא חייבת לחדד את מסריה. לא עוד פניות אל ליבו של ראש הממשלה והשרים. המחאה צריכה מעתה לדרוש את התפטרות הממשלה הימנית. ממשלה שאינה מסוגלת, וגם אינה רוצה, לתת מענה לדרישות העם.

יש להצטער, ואכן קיים צער עמוק, על קורבנות ההסלמה בדרום. אבל צער לבדו אינו מספיק. יש ליצור את הקשר בין המאבק למען צדק חברתי לבין המאבק למען שלום. לא ייתכן צדק חברתי ללא שלום צודק.

לבסוף, יש לראות כי המחאה בישראל היא חלק מגל עולמי של עובדות ועובדים, צעירות וצעירים, הרואים בקפיטליזם את אויבם הקיומי. המחאות במצרים, בתוניסיה, בספרד, ביוון, בישראל ועכשיו גם בוול סטריט בארה"ב, הן כולן חלקים מאותה תמונה שלמה. בשורה של ארצות אנו עדים להמוני אנשים המוכנים לצאת לרחובות, נגד השיטה הקפיטליסטית, שאינה מביטיחה להם עתיד.

התקוממות העמים, האביב הערבי והמחאות נגד הקפיטליזם, הן מקור עידוד למאבקנו בישראל, להגנת הדמוקרטיה וזכויות העובדים, נגד הגזענות והכיבוש, ולמען שוויון זכויות אזרחי, לאומי וחברתי.

על אף הדממה התקשורתית, למרות ההסלמה המסוכנת בדרום, חרף מזג האוויר הגשום בשעות הערב המוקדמות – כחמישים אלף איש השתתפו בהפגנה המרכזית, שנערכה במוצ"ש (29.10) בכיכר רבין בתל אביב.

באותו ערב הפגינו כ-3,000 איש מול הכנסת, בגן הוורדים בירושלים, לאחר שחסמו את רחובותיה המרכזיים של העיר. בין המפגינים בלטו כמאה מחוסרי דיור, שפונו השבוע בכוח רב מבניין אליו פלשו. עוד כ-500 הפגינו במרכז זיו בחיפה. גם בערים אחרות התקיימו אירועי מחאה. בבאר שבע בוטלה העצרת המתוכננת עקב ירי הרקטות לעבר ערי הדרום.

בת"א, בתום צעדה שהחלה בכיכר הבימה, התקיימה בכיכר רבין העצרת המרכזית, בהנחיית אלון-לי גרין. בעצרת נאמו דפני ליף, ויקי וענונו (אם חד-הורית מירושלים), רביע פאהום (סטודנט לסוציולוגיה ומראשי חד"ש באוניברסיטת תל אביב), עו"ד יעל ברדה (מיוזמות "צעדת העגלות") וד"ר רונן ברוך (ממטה מאבק הרופאים המתמחים). פאהום זכה לתשואות רמות מצד הקהל, כאשר קרא להמשיך במאבק היהודי-ערבי המשותף, וסיים את דבריו במילים "זו צריכה להיות המדינה של כולנו".

התוכנית האמנותית כללה את האיחוד של חברי החמישייה הקאמרית, הופעה של קרולינה ושל אלי לוזון, והקינוח לו ציפו רבים במהלך חודשי המחאה: הופעה של שלום חנוך, שנעל את ההפגנה בגרסה אקוסטית ל"משיח לא בא".

עם שלם דורש שינוי

בנאומה, הדגישה דפני ליף ש"המחאה נמשכת בכל הכוח", והציבה את הדרישה לתקציב חברתי חדש ל-2012, ללא חוק ההסדרים. "אם נבחרו הציבור יודעים מה טוב להם, או יותר נכון - מה טוב לנו, והם צריכים לדעת את זה, כי אחרי הכול הם נבחרו ציבור, אז זה מה שהם צריכים לעשות", אמרה ליף. "עכשיו שבו ותעבדו עבורנו", הוסיפה. עוד אמרה ליף, כי מספידים את המחאה עוד לפני שזו החלה, משום שזו מאיימת על הכוח הגדול ביותר שיש, לא רק בישראל, אלא בעולם כולו. "אנחנו קוראים תיגר על השוק החופשי, שהפך לחזירי ודורסני", אמרה, והוסיפה כי "אנחנו עושים זאת כי השוק אולי חופשי, אבל אנחנו לא!".

ח"כים, שביצעו עבירות חמורות הרבה יותר מהמעשים המיוחסים לברכה.

שני הסעיפים שנמחקו מייחסים לח"כ ברכה עבירות של העלבת עובד ציבור והכשלת שוטר במילוי תפקידו. לפי כתב האישום, העבירה הראשונה נעברה בהפגנה נגד המלחמה בלבנון, בתחילת אוגוסט 2006, והשנייה - בהפגנה בנצרת של משפחות חללי אוקטובר, בעת ביקור שר הביטחון ברק. שני הסעיפים הנוספים בכתב האישום, שלא בוטלו, מייחסים לח"כ ברכה עבירה של "הכשלת חייל", במהלך הפגנה בכפר בילעין, במאי 2005, אז מנע מעצר של צעיר פלסטיני, וכן תקיפה של פעיל ימין, כשהלה ניסה לתקוף משתתפים בהפגנה נגד המלחמה בלבנון בסוף יולי 2006.

נגד סילוף עמדת מק"י וחד"ש בשאלת ההפגנות בסוריה

בתקופה האחרונה פרסמו גורמים שונים, ביניהם בלוגרים ועיתונאים, שורות טענות בלתי-מבוססות, בלתי-מדויקות, ואף שקריות, לגבי עמדותיהן של מק"י וחד"ש בשאלת הנעשה בסוריה.

עמדת מק"י לגבי הנעשה בסוריה, שנתקבלה במושב ה-14 של הוועד המרכזי, ונתפרסמה תחת הכותרת "להפסיק את מרחץ הדמים בסוריה ולבסס משטר דמוקרטי" ("זו הדרך", 13.7), מוקיעה את הפגיעה בחירויות הדמוקרטיות בסוריה, את הרג אלפי מפגינים ואת מעצרים של עשרות אלפים. בצד זאת, מזהירה מק"י מפני הסכנה המוחשית של התערבות אימפריאליסטית זרה, אשר אינה משרתת את האינטרסים של העם הסורי, אלא עומדת בניגוד חריף להם. בעקבות כתבה ששודרה בחדשות ערוץ 2 בשבוע שעבר, בה ייחסו הכתבים לחד"ש ולמק"י עמדה שונה מהעמדות הרשמיות המוצהרות, שלח עו"ד אימן עודה, מזכיר חד"ש, את המכתב הבא, אליו צורפה עמדת המפלגה בכתב.

לכבוד מנהל ערוץ 2,

הנדון: הוצאת לשון הרע

א.ג.

אמש התפרסמה באתר האינטרנט שלכם כתבה ובה הוצאת לשון הרע על תנועתנו כדלקמן:
1. כותרת הכתבה היא: "מפלגה ישראלית בעד משטר אסד". עמדת תנועתנו בנושא סוריה שונה לחלוטין והיא כוללת הוקעה לדיכוי הרצחני שעורך המשטר נגד המחאה העממית בצד התנגדות נחרצת לכל התערבות זרה בסוריה.
2. בהמשך הכתבה אף נאמר כי: "מספר חברי כנסת במפלגת חד"ש התייצבו לאחרונה בהפגנת תמיכה באסד". לדברים אלה אין כל שחר.
3. עמדתה הברורה של חד"ש בנושא סוריה מצאה לעצמה ביטוי בנוסח המצורף, שאף הועבר לידי כתבכם לפני פרסום הכתבה.
4. אנחנו רואים בחומרה את הפרסום ולא מתכוונים לעבור עליו לסדר היום. הנך נדרש בזאת לפרסם לאלתר כתבה מתקנת.

בכבוד רב,

עו"ד אימן עודה

מזכיר חד"ש

החגיגה והשליט

מאת יוסי סגול

לאחר שחרורו של גלעד שליט, טען נתניהו כי אצלנו, בניגוד לשכנינו, לא חוגגים שחרור של רוצחים.

אך ברקע העסקה בה שוחררו גלעד שליט והאסירים הפלסטינים, עומדת העובדה, כי בעסקה זו עשתה ממשלת ישראל את שהיא רגילה לעשות: לחזק את הכוחות הפוליטיים הקיצוניים בחברה הפלסטינית, תוך החלשת אותם גורמים המעוניינים בתהליך מדיני.

הסכמי אוסלו לא הובילו לסיום הכיבוש, אלא לעיבוי ההתנחלויות בידי ישראל. צעדים חד-צדדיים בהם נקטה ישראל – כמו הנסיגה מלבנון שלא במסגרת הסכם עם הצד הלבנוני, או ההתנתקות מרצועת עזה שלא במסגרת הסכם עם הרשות, הביאו רבים להאמין, כי ישראל "מבינה רק כוח".

כעת, עם שחרור האסירים הפלסטיניים, שהושג באמצעות פעולה של החמאס, שוב טוען החמאס כי דרכו משיגה הישגים גדולים יותר מאשר דרך המשא-ומתן.

טענות מסוג זה משרתות את ממשלת נתניהו, שיכולה רק להמשיך ולקוות להיחלשות הקולות התומכים בהסדר עם ישראל. לימין בישראל קל יותר להילחם מול מי ש"דורש את הכול", מאשר מול מי שמוכן לפשרה טריטוריאלית.

אמירותיו של נתניהו סביב העסקה מהוות רמז עבה לכך שלתפיסתו, "תרבות השמחה אחרי שחרור הרוצחים" לא מאפשרת השגת שלום בינינו לבין הפלסטינים.

אם בעבר הצדיקו ממשלות ישראל את הכיבוש בטיעונים דתיים-משיחיים, או בטיעונים ביטחוניים, כעת ראש הממשלה נתניהו מספק הצדקה חדשה: טיעונים תרבותיים... ה"טיעון התרבותי" משרת צורך חשוב של הכיבוש: להמשיך ולהצדיק את עצמו בעיני ישראלים, בתקופה בה רבות מן ההצדקות הוותיקות מאבדות ממשיכתן.

ישראלים חילוניים רבים לא מתחברים לטיעון הדתי-משיחי בדבר "גבולות ההבטחה" ו"נחלת אבותינו", ורובם מצביעים ברגליים, ולא מכתמים רגליהם ל"קברי אבות" מעבר לקו הירוק.

במקביל, אישים מצמרת הממסד הביטחוני בישראל מודים בפנה מלא בכך שבעתיד תקום מדינה פלסטינית בצד ישראל, ובכך הם שומטים את הקרקע גם מתחת לטיעון הביטחוני.

לכן, עם דחיקתם הצידה של הטיעונים הוותיקים, גישת ה"ווילה בלב ג'ונגל", העומדת מאחורי ה"טיעון התרבותי", חוזרת לכבב ברטוריקה של קברניטי הימין.

אם נתניהו רוצה להפנות אצבע מאשימה כלפי מי שחוגגים את שחרורם של אנשים שנטלו חיים של אחרים, הוא מוזמן להתחיל בכך שינוף בשריו הרוצים לחון רוצחים יהודים כ"השלמה לעסקת שליט". שלא ישתמש בחגיגות, ולא בשום בתירוף, כנימוק חדש להמשך השליטה על עם אחר.

בוטלו שני סעיפי אישום נגד ח"כ ברכה

בית המשפט השלום בת"א קיבל את בקשת פרקליטיו של ח"כ מוחמד ברכה, יו"ר חד"ש, וביטל שניים מסעיפי האישום נגדו (26.10). בית המשפט השתכנע כי האישומים נופלים במסגרת החסינות הפרלמנטרית שלו כחבר כנסת. צוות ההגנה מטעם ח"כ ברכה הציג לבית המשפט שורה של דוגמאות לאירועים, בהם לא הוגשו כתבי אישום נגד

סכנת מתקפה העלולה להתדרדר למלחמה

נתניהו וברק מבשלים מתקפה באיראן, ויש מי שכבר מכשיר את השרץ

מאת אורי וולטמן

"האם ראש הממשלה ושר הביטחון סגרו ביניהם, בארבע עיניים, החלטה על תקיפה צבאית של הכורים הגרעיניים באיראן?" שאל נחום ברנע ("ידיעות אחרונות", 28.10), והתלונן על העדרו של שיח ציבורי ער סביב שאלה זו. לדבריו, "תקיפת איראן הוא הנושא המודחק ביותר על סדר היום הישראלי".

מי שמסייע להעביר את השאלה האיראנית מההדחקה אל מרכז סדר היום, הוא האלוף (במיל') עמוס גלעד, ראש האגף המדיני-ביטחוני במשרד הביטחון. גלעד הודיע (28.10, Ynet) כי "האיום המרכזי על ישראל הוא איראן", וכי יש להציב את שאלת הגרעין האיראני בראש סדר העדיפויות. לדבריו, נתניהו היה הראשון ששמע מהמודיעין תחזית, שאיראן "הולכת לנתיב של טילים וגרעין. נתניהו רואה בכך איום אדיר. שר הביטחון מבין את עומק האיום". האם דברים אלו מרמזים על תשובה חיובית לשאלתו של נחום ברנע, לגבי האפשרות שנתניהו וברק הכריעו כבר לתקוף באיראן? לנוכח שורה ארוכה של בכירים במערכת הביטחונית, המסתייגים מפעולה נגד איראן (ברנע מונה את הרמטכ"ל, ראש המוסד, ראש אמ"ן וראש השב"כ), אמירתו המפורשת של גלעד, כי אינו שולל אפשרות כזו ("כל האופציות פתוחות"), מציבה סימן שאלה: מדוע הוא היחיד בצמרת הביטחונית המגבה את תוכניותיהם של נתניהו וברק?

עמוס גלעד כדובר אסכולת "אין פרטנר"

באותו יום, בו השתדל עמוס גלעד ללבות את להבות החרדה מפני הסכנה האיראנית, התפרסם תחקיר מקיף של ראובן פדהצור ב"הארץ" (28.10), אודות התפקיד, שמילא גלעד בעיצוב תגובת הממשלה וצה"ל לפרוץ האינתיפאדה השנייה. בתחקיר מתואר כיצד נתן גושפנקה מודיעינית לקביעתו של ראש הממשלה ושר הביטחון דאז, אהוד ברק, בתום שיחות קמפ דייוויד, כי "אין עם מי לדבר".

מסתבר, כי ערב האינתיפאדה, בתקופה בה כיהן עמוס גלעד כראש חטיבת המחקר באמ"ן, הוא טען כמה פעמים בדיונים הרי גורל, כי פניו של ערפאת הם למאבק אלים נגד ישראל, ולכן – "אין פרטנר לשלום".

אך עמדה זו, שבהתחלה נאמרה בעל-פה, והחל מחודש אוקטובר נמסרה גם בכתב, אינה עולה בקנה אחד עם כל יתר ההערכות המודיעיניות, שחוברו בידי אמ"ן באותה תקופה.

"בכל ההערכות שחיברה חטיבת המחקר של אמ"ן לא נאמר שערפאת אינו מתכוון להגיע להסדר, ושכונתו האמיתית היא חיסול מדינת ישראל. נהפוך הוא, מסמכי החטיבה קבעו שערפאת דווקא מתכוון למצות את התהליך המדיני. לאחר פרוץ האינתיפאדה העריכו בחטיבת המחקר שערפאת לא יזם אותה, ושניסה לבלום את האלימות בכמה הזדמנויות... העמדות שהציג [גלעד] לממשלה לא גובו במסמכים ולא היו מבוססות על מידע בדוק", כותב פדהצור.

בישיבת הקבינט ביוני 2000 העריך גלעד כי "ערפאת מוכן ללכת לעימות שימשך לדורות", ועם פרוץ ההפגנות

באוקטובר, אמר כי "ערפאת הולך על מאבק מתוכנן. זה לא נכון שזה התפרצות, זה לא נכון שזה אי-סדר".

לעמדה זו של גלעד היה משקל בהחלטת צה"ל להפסיק לגלות איפוק כלפי מחאות והפגנות בשטחים, ולהתחיל ב"צריבת התודעה" של הפלסטינים והנהגתם.

האם הטעה אז ביוזעין עמוס גלעד את אהוד ברק, משום השקפת עולמו הניצית? ואולי התאים את הערכותיו המודיעיניות למה שהאמין שמצפה ממנו ברק?

עמדתו של פדהצור ברורה: "רה"מ עצמו קבע נחרצות שאין לראות בערפאת פרטנר, עם שובו מקמפ דייוויד ביולי 2000. הערכותיו של גלעד, לפיכך, נפלו על אוזניים כרויות. היה זה מקרה קלאסי, שבו הערכות מודיעיניות הוטו והותאמו לשרת את הקברניט במימוש מדיניותו".

מודיעין לפי הזמנה – מערפאת ועד איראן

חפים מפשע רבים, ישראלים ופלסטינים, נהרגו בשל ההצדקה שסיפק עמוס גלעד למדיניות היד הנוקשה של צה"ל בגדה, לאחר עליית איראן שרון למסגד אל-אקצה.

לכן, מתבקש להקשות לגבי התפקיד שהערכותיו ותוות דעתו ממלאות כיום, סביב סוגיית איראן. האם גמלה בליבם של ברק ונתניהו ההחלטה לצאת למתקפה צבאית באיראן, וכעת גלעד מייצר הערכות מודיעיניות-מקצועיות המגבות החלטה זו, כפי שנטען שעשה לקראת האינתיפאדה השנייה?

"האם ישראל מתכוונת עתה לתקוף באיראן?", שואל אמיר אורן ("הארץ", 14.10), ומזכיר כי ראשי המערכות הביטחוניות בישראל מתנגדים כיום למתקפה כזו. במקרה כזה, כותב אורן, "יכול ראש ממשלה או שר ביטחון מנוסה לבחור לעצמו הערכה אחרת", או לחלופין – "שימצא לו מומחה אמין אחר". האם נועד עמוס גלעד למלא תפקיד זה? אם כן, מצפה לגלעד משימת שכנוע לא פשוטה. כיום נשמעים קולות, גם מתוך הממסד הביטחוני, המזהירים מפני הסכנות שבהרפתקה צבאית, שאת מחירה ישלם העורף.

אלוף (במיל') הרצל שפיר, לשעבר ראש אגף המטה בצה"ל, כתב בהרחבה ("הארץ", 19.10) על אפשרויות התגובה הצבאיות של איראן, במקרה שתותקף (וביניהן - ירי טילים על ישראל). לדבריו, "מי שמתכוון לתקוף באיראן צריך שיהיה לו מענה לכל אפשרויות התגובה שלה. מי שאין לו אפשרויות אלה - ישראל למשל - אסור שיתקוף".

האם במשרד רה"מ ובקריה מבחינים בתמרורי האזהרה, שמניפים שפיר ואחרים? ואולי הערכות מודיעיניות מגויסות ומהונדסות, שנועדו להצדיק את הגחמות, כבר מונחות במגירותיהם, כתעודות ביטוח, לועדת החקירה ביום שאחרי? מעט לפני תחילת עצרת ההמונים במוצאי שבת בכיכר רבין, טפטף בתל-אביב גשם, שהדאיג את מנהיגי המחאה החברתית: האם ישאיר הגשם את הציבור בבית, בסלון, לצפות בנאומים בטלוויזיה? החששות היו לשווא, שכן ההמונים הצביעו ברגליים, והתייצבו בכיכר.

כעת, שוב מתאספים עננים מעל ראשינו. האם מדובר בסך הכול בעננים ראשונים של חורף, שמביאים איתם טפטוף בלתי-מזיק? או שמא אלה עננים קודרים יותר, ענני מלחמה?

תבוסה לימין בבחירות בארגנטינה

ניצחון סוחף של הנשיאה קירשנר, חרף פיצול כוחות בקרב השמאל העקבי

מאת אפרים דויד

קפיטליסטי עולמי, המשק המשיך לגדול, והממשלה דאגה לתרגם גידול זה לקידום מדיניות רווחה הכוללת: הלאמת קרנות הפנסיה ושיפור ניכר בקצבאות הזקנה; הנהגת קצבת ילדים; קידום קואופרטיבים של מובטלים ברחבי ארגנטינה; הענקת תוספות שכר ריאליות במסגרת ההסכמים הקיבוציים; חלוקת מחשבים אישיים לתלמידי תיכון, ועוד.

לדברי המפלגה, "מאחורי כל צעד חיובי שהממשלה נקטה, עומד מאבק ההמונים והעובדים. כל ויתור מצד הממשלה התקבל תוך כדי מאבק. לכל צעדי הממשלה מגבלות חברתיות ופוליטיות ברורות. יחד עם זאת, באמצעות צעדים אלו, השכיחה הממשלה להיכנות פוליטית, תרבותית, אידיאולוגית, וכן בפן התעמולתי. כך הצליחה הממשלה להשיג את התמיכה ההמונית. אולם הניסיון של המאבק המעמדי בארגנטינה בעשור האחרון, מלמד כי הישגים ממשלתיים אלה יכולים להיות קצרי מעד."

בשבוע שעבר נערכו בארגנטינה בחירות לנשיאות ולפרלמנטים, הן לפרלמנט הלאומי והן לפרלמנטים המחוזיים. מועמדת המפלגה הפרוניסטית, הנשיאה המכהנת קריסטינה פרננדס דה קירשנר, שהתמודדה לכהונתה השנייה, זכתה בניצחון חסר תקדים.

מערכת הבחירות עוררה עניין כה מועט בציבור, ככל הנראה, עד שניצחון קירשנר בסיבוב הראשון היה כמעט ודאי. בתום ספירת קולות המצביעים, התברר שהיא זכתה ב-54% מקולות הבוחרים, ולכן אין צורך בסיבוב השני. יריבה העיקרי, מנהיג החזית המתקדמת, הסוציאליסט הרמס בינר, קיבל כ-17% בלבד. מועמדי מפלגות הימין הרבים, יחדיו, לא השיגו יותר מ-20%. ואילו חורחה אלטמירה, מועמד "חזית השמאל של העובדים", המאגדת ארבע מפלגות טרוצקיסטיות, זכה בחצי מיליון קולות (3%). כהונתה הראשונה של קריסטינה קירשנר החלה ב-2007, עם היבחרה לנשיאות במקום בעלה, נסטור קירשנר, אשר לא התמודד לכהונה נוספת, ושנפטר לפני כשנה.

אולם מעמדה החל להתערער, בשל עימותים שהיו לה עם התקשורת התאגידית, וכן עם בעלי האדמות הגדולים, מגדלי הסויה, שמחו על מס הייצוא שהטילה עליהם.

כשנה לאחר בחירתה, עם פרוץ המשבר הקפיטליסטי העולמי ב-2008, שחל במקביל לבצורת שפקדה את המדינה, חלה האטה בכלכלת ארגנטינה. שיעור התמיכה בה צנח אז ל-23%, וב-2009 - מפלגתה אף איבדה את הרוב בקונגרס.

על פי השבועון השמרני הבריטי "אקונומיסט", שאינו מחבב את המדיניות המתקדמת של הנשיאה, את הצלחתה של קירשנר "יש לזקוף גם לציפיות הנמוכות בציבור. הארגנטינאים, שחששו שהיא לא תשכיל למשול לבדה, נרגעו כשראו שדבר לא השתנה. סיסמאותיה הדגישו את 'כוחה' למול אוברונה האישי, את 'כוח העתיד' ו'כוח העם'."

המפלגה הקומוניסטית הארגנטינית סבורה אחרת. המפלגה תמכה במועמדות של קירשנר "תמיכה עצמאית, ללא תלות במנגנון ובמדיניות המפלגה הפרוניסטית".

בהודעה שנמסרה עם פרסום תוצאות הבחירות, הודיעו הקומוניסטים, כי "לא נעשה דיי" על ידי הממשלה בראשות קירשנר, כדי לבצר את העצמאות מול האימפריאליזם ולקדם את הצדק החברתי. לדברי קומוניסטים, "הפעם יש להוכיח שהולכים עד הסוף ומפסיקים את המחוות לבעלי ההון".

המפלגה הקומוניסטית המהפכנית, שתמכה בחזית שמאל ושמה "פרוייקט דרום", בראשות איש הקולנוע הנודע פרננדו (פינו) סולאנס, המתנגדת נחרצות לממשלה הפרוניסטית סבורה, ש"קריסטינה קירשנר זכתה בניצחון סוחף וחד משמעי. היא זכתה בתמיכה גורפת בקרב השכירים, ביחוד בין העובדים העניים ביותר. היא גם קיבלה תמיכה ניכרת בשכבות הביניים ובחלק מופעלי התעשייה".

"מדוע ההמונים תומכים בקריסטינה קירשנר?", שאלה המפלגה הקומוניסטית המהפכנית, והשיבה: "בעת משבר

נפתח הפולמוס סביב הדמוקרטיה בתוניסיה

בסוף השבוע האחרון, פורסמו תוצאות הבחירות בתוניסיה, באיחור רב ותוך מחאות קולניות עקב השש לזיופים, בייחוד במחוזות הדרום.

הבחירות החופשיות התאפשרו בזכות ההתקוממות העממית, שהפילה את משטרו של זין אל-עבדין בן-עלי.

מהתוצאות עולה, כי תנועת האסלאם הפוליטי, מפלגת א-נהדה, היא המנצחת. ממניין כל הקולות התברר, כי א-נהדה ("התחייה") זוכה ב-90 מתוך 217 המושבים של האסיפה המכוננת, האמורה לרונ בחוקה הדמוקרטית החדשה.

עוד עולה מתוצאות הבחירות, כי שורה של מפלגות מתקדמות ומפלגות שמאל קיבלו מספר לא מבוטל של מושבים: "הקונגרס למען הרפובליקה" (30), "אטאקטול"- ובה חברים לשעבר במפלגה הקומוניסטית התוניסאית, שאינה קיימת עוד (21), המפלגה העממית המתקדמת (17), והמפלגה הקומוניסטית של העובדים - 3 מושבים.

מאז הכריזה א-נהדה על ניצחונה, ניסה מנהיגה, ראשיד רנושי, להפיג את החששות הרבים שעלו בקרב הקהילה החילונית והבורגנות המקומית. בכיר במפלגת א-נהדה סיפר, שרנושי נפגש עם מנהלים בבורסה של תוניס, כדי "לשלוח מסר ששוק המניות חשוב מאוד, וכי הוא תומך בכמה שיותר פעולות מסחריות, כדי להאיץ את הצמיחה הכלכלית". לדבריו: "המפלגה איננה פועלת נגד כלכלת השוק".

עוד הבטיח בכיר במפלגת א-נהדה, שהאיסלאמיסטים יחלקו את השלטון עם החילונים וימנעו מביצוע שינוי רדיקלי במדינה. "לא יהיה קרע. תהיה המשכיות משום שאנחנו עלינו לשלטון באמצעות הדמוקרטיה, ולא דרך כוח", אמר מנהל הקמפיין של א-נהדה, בפגישה עם תומכים.

גם ב-2 בנובמבר, היום בו ייפתח האגף החדש במוזיאון ת"א, מתכננים פעילי מאבק האמנים הפלסטיים לקיים פעולת מחאה אמנותית בחזית המוזיאון.

צדק חברתי מול שערי המוזיאון

מאת לילך ובר

בשבוע הקרוב ייחנך אגף חדש ויקר במוזיאון ת"א לאמנות. האמנים הפלסטיים נאבקו למען הליך תקין במינוי אוצרת ראשית ונגד אי-תשלום לאמנים מציגים. הדג מסריח ואפילו אין לו ראש.

בשירה של סי היימן "לא עובדת בשביל אף אחד", המאזינה מחפשת סיבה מדוע היימן מחכה שמושא תשוקתה יאות להינשא לה. התשובה הניתנת בשיר היא "כי אני בן אדם ואיבדתי עניין".

מאבק האמנים הפלסטיים התארגן בעיר האוהלים בשדרות רוטשילד, בקיץ האחרון. דרישתם המרכזית היא לשקיפות ולהליך תקין במינוי אוצרת ראשית חדשה למוזיאון ת"א לאמנות. זאת לאחר שמנכ"ל ואוצר המוזיאון, מרדכי עומר, הלך לעולמו בחודש יוני האחרון.

ניכר כי העיסוק האינטנסיבי של מובילי מחאת האמנים במוזיאון, דומה לרצון של הדוברת בשיר של היימן לדעת איפה היא עומדת במערכת יחסים סבוכה שעתידה לא ידוע, אך לכל הפחות דורש שקיפות לגבי מניעים לכאן או ולכאן.

עיניהם של אמנים צעירים רבים נעוצות בדלתות המוזיאון, בתקווה שיצירותיהם יוצגו על קירותיו. הידיעה כי הצגת אמנות במוזיאון, המסובסד מכספי ציבור, לא טומנת בחובה תמורה כספית, לא נותנת הרבה מקום להאמין כי ניתן להתפרנס ממכירת אמנות בישראל 2011.

האגף החדש, שמכפיל למעשה את גודלו של מוזיאון ת"א, נבנה במהלך ארבע השנים האחרונות ועלותו הסתכמה בכ-50 מיליון דולר. בשנת 2005 התעוררה שערורייה סביב נכונות המוזיאון להוסיף לשמו את שם הנדבן העיקרי, איש העסקים סמי עופר, שתרם 20 מיליון דולר.

האמנים, שהובילו את הקמפיין לאי-הוספת שמו של עופר לשם המוזיאון, התארגנו תחת השם "החזית לשחרור המרחב הציבורי". זאת מתוך ההבנה שאם הציבור לא ידאג לעצמו, אף אחד לא יעשה זאת עבורו.

אחד מאירועי השיא במחאת האמנים הפלסטיים התרחש באוגוסט, בעת פתיחת התערוכה "בפנים: אמנות רחוב בתל אביב", אותה אצרה טל לניר. התערוכה, שהוצגה בביתן הלנה רובינשטיין לאמנות עכשווית, המסונף למוזיאון, קיבצה אמני גרפיטי בולטים בישראל, בהם קולקטיב האמנים החיפאי "ברוקן פינגאז". לאמני הגרפיטי המשתתפים בתערוכה, שתרמו למוזיאון מכישרונם וממצעים, לא ניתן כל גמול כספי.

מחוץ לביתן התקיימה מחאה של האמנים, שכללה בין היתר מיצג של מהלכי תנועות מסונכרנים, אותו יזמה קבוצת אמנים בשם "תנועה ציבורית".

אמן אנונימי אצר את התערוכה "בחוץ – אמנות תל אביבית עכשווית", שנתלתה על הקיר החיצוני, והזמין אמנים המזדהים עם המחאה להביא עבודות מודפסות שלהם ולחתום על עצומה, הכוללת התייחסות להתנהלות המוזיאון. רבים מהמשתתפים בפתיחת התערוכה הזדהו עמוקות עם מאבק האמנים הפלסטיים, וביקרו בתערוכה ובמיצג שהתקיימו מחוץ לכותלי המוזיאון.

"האוצר החביב ממוזיאון תל אביב", זאב אנגלמאיר, אוגוסט 2011.

העבודה הוצגה בתערוכה "בחוץ – אמנות תל אביבית עכשווית", והייתה תלויה על הקיר החיצוני בביתן הלנה רובינשטיין, עד שהוסרה בידי אנשי ביטחון.

זאב אנגלמאיר, כרזות למחאת האמנים, אוגוסט 2011.

קיפאון מדיני שמוליד הסלמה בדרום

ההחלטה עברה ברוב של 186 קולות. רק שתי מדינות התנגדו להחלטה (ארה"ב וישראל) ושלוש נמנעו.

הוועד ללידות ישראל-קובה פרסם הודעת גינוי בעקבות הצבעת ישראל למען החרם, בה נכתב: "שוב הוכח שלמדינת ישראל אין כלל מדיניות חוץ עצמאית המשרתת את האינטרסים שלה. מדיניות החוץ של ישראל משועבדת לאינטרסים הגלובאליים של האימפריאליזם האמריקאי".

חד"ש יפו

ביום ה', 3.11, בשעה 20:00
במועדון מק"י וחד"ש, רח' השקמה 3

המחאה העממית במזרח התיכון

המרצה: מוחמד נפאע, מזכ"ל מק"י

לפרטים: 050-5613924

חד"ש ירושלים

ביום ה', 3.11, בשעה 19:00
במועדון ע"ש אלכנסדר פן, רח' כורש 14, כניסה ד'

ערב סרט פוליטי:

"לחם ושונים" – מאת קן לואץ'

לפני הסרט, העוסק במאבקן של עובדות הניקיון בלוס אנג'לס למען תנאי עבודה טובים יותר, תתקיים שיחה עם פעילי מאבק עובדות הניקיון באוניברסיטה העברית.

לפרטים: 052-5830724

מכללת הגדה השמאלית

אחד העם 70, ת"א

מניו-יורק עד אתונה, מכיכר א-תחריר עד שדרות רוטשילד, ברחבי העולם יוצאים עובדים וצעירים למחאות נגד הקפיטליזם. מהם ההבדלים ומהו המשותף בין המחאות החברתיות במדינות השונות בעולם? מה ניתן לומר, במבט מרקסיסטי, על גל מחאות הצעירים ההולך ומתפשט?

המחאה האנטי-קפיטליסטית בישראל ובעולם

סדרת הרצאות בהשתתפות פרופ' אבישי ארליך וד"ר אפרים דויד, תתקיים בימי שישי בתאריכים 18.11, 25.11 ו-2.12 בשעה 10:30, במועדון הגדה השמאלית.

ההשתתפות כרוכה בתשלום של 50 ש"ח לסדרת ההרצאות כולה (או 20 ש"ח להרצאה בודדת). המשתתפים יקבלו חומר עיוני לקריאה. לפרטים נוספים והרשמה: info@hagada.org.il

הרוג ופצועים באשקלון, אשדוד וגן יבנה, בעקבות פגיעת רקטות גראד, שנורו מרצועת עזה בשבת (29.10). ביישובים נוספים בדרום שובשו אורחות החיים, והלימודים במוסדות האקדמיים ובבתי-הספר בוטלו. עשרה פלסטינים, תושבי רצועת עזה, נהרגו בהפצצות חיל האוויר הישראלי.

הסכב החדש של הקזת דם הדדית, שעלול להסלים ולקבל מימדים גדולים עוד יותר, ממחיש עד כמה מסוכן ההימור של ממשלת נתניהו-ברק, הסבורה כי המשך הקיפאון המדיני משחק לטובתה של ישראל.

המציאות היא, שהיעדרו של משא-ומתן רציני לשלום בין ישראל להנהגה הפלסטינית, על בסיס החלטות האו"ם, ובמקביל – הרחבת הבנייה בהתנחלויות, פעולות "תג מחיר" הטורריסטיות, והמצור על עזה, רק ימשיכו ויולידו את הטרגדיות הבאות, כשם שהולידו את הטרגדיות של סבב הדמים האחרון.

בחודש ספטמבר, יו"ר הרשות הפלסטינית, מחמוד עבאס (אבו-מאזן), הניח על מפתנה של ישראל ושל הקהילה הבינלאומית תוכנית שלום צודקת וריאליסטית. נתניהו, סרבן השלום, דחה אותה בבוז. כדי למנוע את הקורבנות הבאים, נחוזה מערכה ציבורית למניעת המלחמה הבאה.

שביתת אזהרה של הסגל הזוטר

שנת הלימודים באוניברסיטאות נפתחה (30.10) בשיבושים חלקיים, בשל שביתת אזהרה בת יום אחד שקיים ארגון הסגל האקדמי הזוטר, במחאה על תנאי ההעסקה, למען ביטחון תעסוקתי, ובדרישה להקצות 60 מיליון ש"ח לשיפור תנאי העבודה ואפשרויות הקידום.

באוניברסיטת ת"א התקיימו שיבושים נרחבים, עקב שביתת הזדהות בת שעתיים שקיימה אגודת הסטודנטים, לסולידריות עם הסגל הזוטר וכחלק מהמחאה החברתית.

פורום ארגוני הסגל הזוטר מייצג 10,920 חברי סגל אקדמי זוטר, המלמדים כמחצית מכלל שעות ההוראה במכללות באוניברסיטאות.

תושבי מפרץ עכו הפגינו נגד חוות הגז

עשרות פעילים, חברי מטה המאבק נגד מפעלי הגז במפרץ עכו, הפגינו (27.10) מול משרד התשתיות בירושלים, בדרישה שלא להקים על היבשה את מתקני הגז הטבעי ("חוות הגז") של יצחק תשובה.

"אנחנו מתנגדים להקמת המפעלים על היבשה, כיוון שזו סכנה ביטחונית ובטיחותית", אמרה תומר רונא, ממטה המאבק, והוסיפה, כי "אם תקרה שם תקלה, והיו תקלות כאלה בעולם, הסכנה היא לחיי עשרות אלפי אנשים".

ישראל, כמו ארה"ב, בעד החרם על קובה

רק שתי מדינות תומכות בהמשך המצור הממושך על קובה: ארה"ב וישראל. כך עולה מההצבעה, שנערכה בעצרת הכללית של האו"ם (25.10), על הצעת החלטה הקוראת לארה"ב לבטל את החרם הכלכלי, הנמשך כבר יובל שנים.